

CO JE NEJVĚTŠÍM PROJEVEM BOŽÍ MILOSTI?

Draží bratři a sestry, vážení přátelé, milí hosté,

všechny vás srdečně vítám a přeji vám pokoj a milost našeho Pána Ježíše Krista.

Minulý týden jsem musel služebně do Bratislavy. Cestou zpět jsem se stavil omrknout **kostelík u Kopčan** – jedinou dochovanou architektonickou památku z doby Velké Moravy. Kostelík je nedaleko řeky Moravy a po lávce přes řeku můžete přejít do areálu slovanského hradiště u Mikulčic, **kde působili Konstantin s Metodějem**. Kopčany jsou navíc i vesnicí, která je rodištěm otce našeho prvního prezidenta Tomáše G. Masaryka, prezidentovi rodiče zde nějakou dobu žili.

Když jsem cestou domů přemýšlel nad tím místem, znovu mi došlo, jak **určité minulé události neviditelně a přeci zásadně ovlivňují věci budoucí**. Přijde mi více než symbolické, že místo spojené s příchodem dobré zprávy do našich zemí, překladem evangelia do staroslověnštiny i prvního obecného zákoníku, sepsaného Metodějem, je spojeno s tím, kdo se zasadil o stát Čechoslováků. **Masaryk vřdycky chápal českou státnost jako něco, co je spojeno se zápasem o konfesi, tedy vyznání. Nakonec i on sám držel vyznání „Ježíš, ne Cézar“.**

Na tom místě na mě dýchla zvláštní Boží milost. A znovu jsem prožil radost, že se přes staletí **Dobrá zpráva o Božím odpuštění a vykoupení** donesla až ke mně.

A také jsem si později vzpomněl na slova spisovatele Maxe Lucada, který napsal:

„Bůh nedávkuje svou dobrotu kapátkem, nýbrž požárním hydrantem. Vaše srdce je papírový pohárek a Boží milost Středozevní moře. Do pohárku se vám nevejde. Nechte ji tedy přetékat. Klidně rozlévejte. Zdarma jste dostali, zdarma dejte.“

Věřím, že mnohých z nás se v uplynulém týdnu nějakým způsobem dotkla Boží milost. Pokud se tedy chcete o svou zkušenost podělit. Pokud jsme milost dostali zdarma, nechme ji ze svého života přetékat k druhým lidem...

Než se dostanu k dnešnímu slovu, rád bych se krátce vrátil k Boží milosti, o níž jsem mluvil na začátku.

- ***Který dar milosti vy sami považujete za ten největší? A proč?***

Jsem přesvědčen o tom, že tím **největším darem Boží milosti je ADOPCE.**

Dnešní slovo vychází především z 5.-6. a 11.-12. verše 1. kapitoly listu Efezským, ale pro porozumění přečtu verše 3-12:

Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů; v něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří.

Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším.

V něm jsme vykoupeni jeho obětí a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost, kterou nás zahrnul ve vši moudrosti a prozíravosti, když nám dal poznat tajemství svého záměru, svého milostivého rozhodnutí, jímž si předsevzal, že podle svého plánu, až se naplní čas, přivede všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu.

On je ten, v němž se nám od Boha, jenž všechno působí rozhodnutím své vůle, dostalo podílu na předem daném poslání, abychom my, kteří jsme na Krista upnuli svou naději, stali se chválou jeho slávy.

Možná, že jste chvíli přemýšleli nad tím, proč jsem přesvědčen o tom, že největším darem Boží milosti je adopce. Přesněji **NAŠE ADOPCE**, tedy skutečnost, že jsme **přijati do Boží rodiny – jako synové a dcery Boží.**

Přiznávám, že k přemýšlení nad dnešním slovem **inspirovala i zkušenost**, kterou už třetím rokem prožíváme s děvčátky, které máme postupně svěřené do dočasné péče. Když je předáváme dál, do nových rodin, modlíme se za to, aby se jim dostalo přijetí, lásky a té nejlepší možné péče. **Aby byly skutečně adoptovány se vším všudy.**

Pojďme si nejprve říct, co je **ADOPCE**.

- *Jak byste vy sami adopci definovali?*

Adopce je **vztah založený na slibu** toho, kdo někoho druhého přijímá (tedy adoptuje) do své rodiny. Tento **slib je jednostranný** – zavazuje se jím pouze ten, kdo někoho přijímá za vlastního. Přijímající může pouze souhlasit (a v případě malého dítěte ani to ne).

Zvláštností adopce je, že nevzniká pouze vztah rodiče s adoptovaným (nejčastěji) dítětem, nýbrž **adoptovaný je zároveň zahrnut do celé široké rodiny**.

Proto považuji adopci za **projev té největší milosti** – jsi přijat do nové rodiny, aniž by se ti vyčítala tvoje minulost, aniž bys na tom měl zásluhu, aniž bys o to jakkoliv mohl usilovat, aniž bys na to měl jakýkoliv nárok. **Ten, kdo tě adoptuje, ti nabízí bezpodmínečné přijetí, projevuje ti velkorysou milost a zároveň i naprostou důvěru.**

- *Znáte osobně někoho, kdo byl adoptován do nové rodiny?*

V širší rodině máme jeden takový příběh. Dotyčná osoba, která byla přijata (tedy adoptována) jako miminko, si nejspíš dodnes neuvědomuje, že vyrostla v rodině, která nebyla její biologickou rodinou.

- *Vybavíte si někdo nějakou literární postavu, která byla někým adoptována?*

Vybavuje se mi **příběh Ben Hura**. Román o židovském chlapci Lewis Wallace psal původně jako výsměch křesťanství. Jenže při sepisování příběhu prožil natolik silný Boží dotek, že se sám stal následovníkem Krista. Psal příběh o adopci a nakonec byl sám adoptován, protože ho přemohla milost.

- *Vybavíte si někdo adopci, kterou máme zaznamenanou v Bibli?*

O adopci se dá v určitém slova smyslu mluvit u **Rút**. Tato žena byla díky projevené oddanost tchyni Noemi, nejprve přijata za její vlastní dceru, později je vtažena do rodiny Božího lidu prostřednictvím Boaze.

Princ Jónatan tím, jak přijal pastevece **Davida** na dvoře svého otce, krále Saula, tohoto mladíčka fakticky **adoptoval pod autoritu své rodiny** (symbolicky mu předává svůj plášť i zbroj, činí ho stejně významným, jako byl on sám).

Když se podíváme na dnešní verše, dojde nám, že tím jediným motivem, který stojí na počátku naší adopce – tedy přijetí za syny a dcery Boží, je **Boží láska k lidem a jeho dobrota**.

Pokud tedy někdo žehrá na Boha, proč se dějí na světě takové hrozné věci jako války a nemoci, nebo proč se zrovna tazateli dvakrát nedaří dobře, a má Boha za někoho zlého a pomstychtivého, pak ho vlastně vůbec nepoznal.

Bůh nemusel udělat vůbec nic, a přesto se rozhodl nás adoptovat.

Jeho jednostranné rozhodnutí je jednostrannou nabídkou, závazkem, slibem, které můžeme přijmout, nebo odmítnout.

On s každým z nás riskuje úplně všechno, my neriskujeme nic.

Jsem si vědom, že toho, kdo zažil zradu svého otce, nebo obou rodičů, kdo nikdy nepoznal bezpodmínečné přijetí, či laskavou náruč přinášející útěchu, je opravdu těžké porozumět podstatě ADOPCE.

Ale nic není ztraceno. Chci tě ujistit o tom, že Boží rozhodnutí, Boží slib, Boží láska vůči tobě jsou neměnné. Jde o otevřenou nabídku, která stále platí.

Boží adopce je bílko šek, který je vypsán na tvé jméno.

Být adoptován do nové rodiny **znamená tvé úplně nové postavení**. I přes události minulé, ať už byly jakkoliv špatné, a nemůžeš je ze svého života úplně vymazat, **jsi postaven do zcela nového příběhu a nové role**. Je jedno, co bylo, protože teď jsi milovaným synem, milovanou dcerou. Možná nejlépe to vystihují slova: „**Co je staré pominulo, hle, je tu nové**“.

Když pak adoptovaný syn nebo dcera dospějí, dokážou buď **ocenit a opětovat** lásku a obět' toho, kdo je adoptoval, rozhodnou se být **nositeli hodnot** své nové rodiny (a někdy i čin adoptivních rodičů napodobit), nebo se od svého adoptivního rodiče **odvrátí**.

To, že může být bezpodmínečné přijetí a láska **zrazena, je rizikem**, který zcela **vědomě a dobrovolně nese** ten, kdo tě ADOPTOVAL, ten, který ti nabídl bezpečí svého domova.

Je na každém jednom z nás, zda se rozhodneme přijmout podíl synovství na předem daném poslání, zda se staneme chválou Kristovy slávy, nebo touto milostí pohrdneme a všechno odmítneme.

Proč je pro nás důležité pochopit význam ADOPCE, tedy přijetí Bohem a přijetí do Boží rodiny? **Protože ADOPCE je úplný základ vztahu s Bohem.**

Pokud ji neporozumíme, pak jsme možná neporozuměli tomu nejpodstatnějšímu – jsme v pozici toho, kdo nemá žádné zásluhy ani právní nároky, a přesto může vstoupit do plnohodnotného synovského vztahu.

Ježíš to v jednom rozhovoru se svými přáteli vyjádřil obrazem vinného kmene a jeho výhonků – ratolestí. Pokud je výhonek napojen na kmen, je vyživován, roste a nese ovoce. Pokud se od kmene oddělí, umírá a jeho ovocem je pouze zmar.

A tak pokud pochopíme, jak velkou milostí je pro nás to, že jsme byli adoptováni do Boží rodiny, dojde nám i to, že jsme jako milované Boží děti v Kristu obdařeni vším duchovním požehnáním nebeských darů.

Porozumět tomu, kdo jsem, kde se nacházím, jaká je má identita, je prvním krokem k tomu, abych mohl naplnit poslání svého života.

Ámen.

Petr Plaňanský (4. 8. 2024, KS Nymburk)

A.W.Tozer – muž modlitby, jednou řekl:

„Bůh čeká, až o něho budeme stát. Škoda, že u mnohých musí marně čekat tak dlouho, tak strašně dlouho.“

Přispějme svým životem k tomu, aby na naše nejbližší Bůh nemusel marně čekat.